

ter," at det let kunde lede til en heel Deel Forviklinger, naar de skulde forstaaes saaledes, som det lod til, at den hoitærede Justitsminister forstod dem. Jeg maa tilstaae, at jeg altid, ogsaa da jeg var med at stemme for denne Paragraph i Loven, har forstaaet det saaledes, at dette Skjon kun skulde gjælde om de øvrige Varer og Præstationer, samt andre Indtægter, der skulde ansættes efter gangbar Priis, hvorimod Indtægter af Korn, som ydes efter Capitelstarten, ganske simpelt vilde blive at omsætte til Penge, uden at derom kunde opstaae nogen Meningsforskjellighed, og jeg har troet, at hine øvrige Ting vare af mindre væsentlig Betydning, nu da Hovet er ophørt i hele Landet, men at Indtægterne af Penge og Korn efter Capitelstarten vilde hvære det Væsentlige. — Naar den ærede Justitsminister har frygtet for, at det kunde lede til, at enkelte Fideicommissbesiddere vilde sælge enkelte Gaarde til en altfor lav Priis — saaledes opfattede jeg idetmindste Justitsministeren — da kan jeg ikke see det. Han anførte, at der kunde være Gaarde, hvoraf Fideicommissbesidderen for Tiden maaskee saagodtsom ingen Indtægt havde; men dette vil jo ikke lede til, at han derfor skulde kunne sælge dem for Ingenting. Han kan jo kun sælge Gaarden for den Gjennemsnitssum, som kommer ud ved at capitalisere Indtægterne af den hele Fideicommissieendom i 20 Aar efter 4 pCts. Rentefod. Naarden ærede Justitsminister endvidere har bemærket, at der vist var Meget, der talte for, at Gaardene kun skulde kunne sælges til de nuværende Fæstere og deres Børn, skal jeg ikke nægte, at for mig stiller Sagen sig saaledes, at, naar man tager § 7 med i dette Lovudkast, kan der være megen Anledning til at gaae ind paa det, som den ærede Justitsminister har anført, hvilket ogsaa tidligere har været foreslaaet her, men da ikke blev antaget, nemlig at de skun skulde kunne sælge til Brugerne og deres Børn. Men jeg troer, at, hvis man gaaer ind derpaa, burde man tillige indrømme — hvilket ogsaa forekommer mig, at Justitsministeren fremsførte som sin Mening om denne Sag — at § 6 da gif ud, og at Vedkommende fik Frihed til at sælge enten til Selveiendom eller til Arvesæfte. —

For mig stiller det sig saaledes, at det, som er det Principale, er, at fremme Selveiendom, og jeg troer vel, at Arvesæfte maaskee i Manges Øren ikke klinger saa smukt som Selveiendom; men jeg er overbevist om, at dette for en stor Deel hidrører fra, at man mere betragter Arvesæfte i dets forældede Skikkelse end i den Skikkelse, det nu har. Man kan jo udvide Tilladelsen til at sælge til Arvesæfte med Ret til at sælge og pantsætte, ja man kunde maaskee endog give Arvesæfterne Ret til at udskyffe; naar Arvesæftet blev saaledes, troer jeg virkelig ikke, at man havde Noget at risicere ved at indrømme Bestodterne Ret til alternativt at vælge mellem at sælge til fri Eiendom eller til Arvesæfte. Herlighedsretten er, saaledes som Justitsministeren har udtalt, for Diebliffet saaledes, som vor Lovgivning medfører, saavidt mig bekendt, af ingen Betydning. Jeg troer, at det maaskee vil være nødvendigt at forandre Lovforslaget, saaledes som jeg har tilladt mig at antyde, naar man vil optage § 7, som gaaer ud paa, at Bestyrerne af de offentlige Stiftelser ogsaa skulde have Lov til at sælge; det vil nemlig muligen være en stor Spore for Bestyrerne af mange af disse offentlige Stiftelser — jeg stiger navnlig til de meget store — til da at sælge, idet de maaskee ville være langt tilbøieligere til at sælge Godset til Arvesæfte end til Selveiendom, da de derved ville skaffe en noget sikrere og stabilere Indtægt for den Stiftelse, for hvilken de ere Bestyrere, end naar de sælge til fri Eiendom. Jøvrigt troer jeg ogsaa, naar hensees til § 4, som gaaer ud paa at give en Slags Præmie eller Opmuntring for Fideicommissbesidderne til at sælge til Brugerne, deres Børn eller Svigersønner, at noget Saadant kan man umuligt opstille for de offentlige Stiftelser; dem kan man ikke tillægge Procenter, og jeg troer, at man saameget roligere kan gaae ind paa for deres Vedkommende at lade § 4 bortfalde, som jeg holder mig overbevist om, at Bestyrerne af disse offentlige Stiftelser dog i Reglen aldrig ville sælge til Andre end til dem, der for Diebliffet ere Fæstere eller Brugere af Stederne. — Naar den ærede Justitsminister har meent, at 20 pCt. til Fideicommissbesidderen var for meget, da er jeg villig til